

benssaaret kunde vel have været medvirkende til at fremskynde Dødens Indtræden, men det er ikke konstateret, at en saadan Infektion har været til Stede, ej heller findes der tilstrækkelig Grund til at sætte Skinnebensaarets Opstaaen i Forbindelse med Ulykkestilfældet. Retslægeraadet finder det derfor betænkeligt at fastslaa, at der er nogen Aarsagsforbindelse mellem Ulykkestilfældet og Mandens Død“.

Jeg kan dog ikke tro andet end, at ærede Medlemmer vil give mig Ret i, at naar Indenrigsministeriet paa Grundlag af disse to Udtalelser og under Hensyn til den særlige Vægt, Retslægeraadets Indstilling maa have, skulde træffe Afgørelse i denne Sag, kunde Ministeriet ikke træffe anden Afgørelse end den, der blev truffet. Skal der da være nogen Mulighed for at formaa Forsikringsselskabet til som Udtryk for dets Velvillie overfor den ulykkelige Enke og dets Forstaaelse af hendes vanskelige økonomiske Kaar at yde hende en frivillig Hjælp, tror jeg ikke, det er den rette Optakt til et Forsøg i den Retning, det ærede Medlem her i Dag har præsteret. Men selvfølgelig — det har jeg for øvrigt ogsaa privat tilsagt det ærede Medlem — er der Mulighed for ad den af det ærede Medlem tænkte Vej at komme den vedkommende til Hjælp, og kan jeg under nogen Form bidrage dertil, staaer jeg selvfølgelig fuldt ud til det ærede Medlems Tjeneste.

Det ærede Medlem Hr. H. O. Hansen talte igen om Prisspørgsmaalet og mente, at jeg ikke paa noget Punkt havde rokket ved hans Fremstilling. Jeg ved egentlig talt ikke, hvad det skulde være ved den Fremstilling, jeg skulde rokke ved, for nogen som helst Realitet i denne Fremstilling var der ikke, udover Paastanden om, at det Grundlag, paa hvilket de i Ministeriets Redegørelse angivne Avancer var beregnet, var forskelligt fra det Grundlag, paa hvilket de af Urtekræmmerforeningen opgivne Normalavancer var beregnet. Jeg har hørt denne Paastand fremsat tidligere ved et Møde i Indenrigsministeriet. Jeg har derefter anmodet de Personer, som har behandlet det indsamlede Materiale, om fra Urtekræmmerforeningens Formand at skaffe Oplysning om, hvorvidt dette forholdt sig rigtigt, og jeg har paa denne Henvendelse faaet det Svar, at det selvfølgelig var Avancer, beregnede paa det samme Grundlag fra Ministeriets og fra Urtekræmmerforeningens Formands Side. Derfor tror jeg ikke, man kan klare sig igennem med dette Postulat; men selv om det var rigtigt, er der en saa urimelig Forskel paa

de fra Urtekræmmerforeningens Formands Side opgivne Normalavancer og de Avancer, her er Tale om, som fremgaar af de kontante Priser, at det heller ikke derigennem vil være muligt at begrunde de Avancer, vi er kommet til som Resultat af Undersøgelsen i Ministeriet. Det ærede Medlem mener, at jeg skulde interessere mig særligt for Tilvejebringelsen af Standardpriser. Det er en fuldkommen Misforstaaelse. Jeg har gennem Priskontrollkomiteen gentagende rettet indtrængende Forestillinger til Urtekræmmerforeningen om at skaffe dette Forhold forandret, og Foreningen har derefter forsøgt gennem Meddelelser om Normalpriser til Foreningens Medlemmer at imødegaa Tendenser til at tage urimelig høje Priser. Man har ikke haft synderligt Held i saa Henseende.

Jeg frygter ligesom det ærede Medlem, at disse Oplysninger er kommet til at virke som Minimalpriser, hvad der jo paa ingen Maade var Hensigten. Men at Urtekræmmerforeningen har den rette Forstaaelse af, at der er noget i Vejen her, som maa ændres, fremgaar af den Meddelelse, Foreningens Bestyrelse — jeg tror under 1. November i Aar — har udsendt til Medlemmerne, og hvori man udtrykkelig siger: Nu maa dette høre op, for ellers ender det galt. Jeg tror, at det ærede Medlem Hr. H. O. Hansen med den Autoritet, han har i de Kredse, det her drejede sig om, havde gjort den hele Sag en bedre Tjeneste ved at stille sig ved Siden af Urtekræmmerforeningens Bestyrelse og mig i denne Sag og saa alvorligt, han formaaede, henstille til de vedkommende, at man kom bort fra Forhold som dem, der har udviklet sig igennem de senere Aar.

Det ærede Medlem mener, at min Tale i Dag staaer daarligt til mine Udtalelser forleden. Da, sagde det ærede Medlem, henviste Ministeren til Amerika og sagde, at man havde ikke kunnet forbyde Trusterne dér, og Konklusionen var vel sagtens: saa skulde jeg mene, at det heller ikke kunde lade sig gøre her. Det er jo en Misforstaaelse af det ærede Medlem. Det, jeg sagde forleden Dag, er ganske det samme som det, jeg sagde i Dag: at man vil søge tilvejebragt en Lovgivning, hvorved man kan imødegaa Tendensen til gennem Sammenslutninger og Aftaler, gennem Opretelse af Truster og Karteller at monopolisere Produktion og Omsætning og derigennem naa til en Opskruning af Priserne, som er urimelig. Dette vil man imødegaa, enten det sker indenfor det ene Produktions- eller Omsætningsraade eller det andet. Men jeg